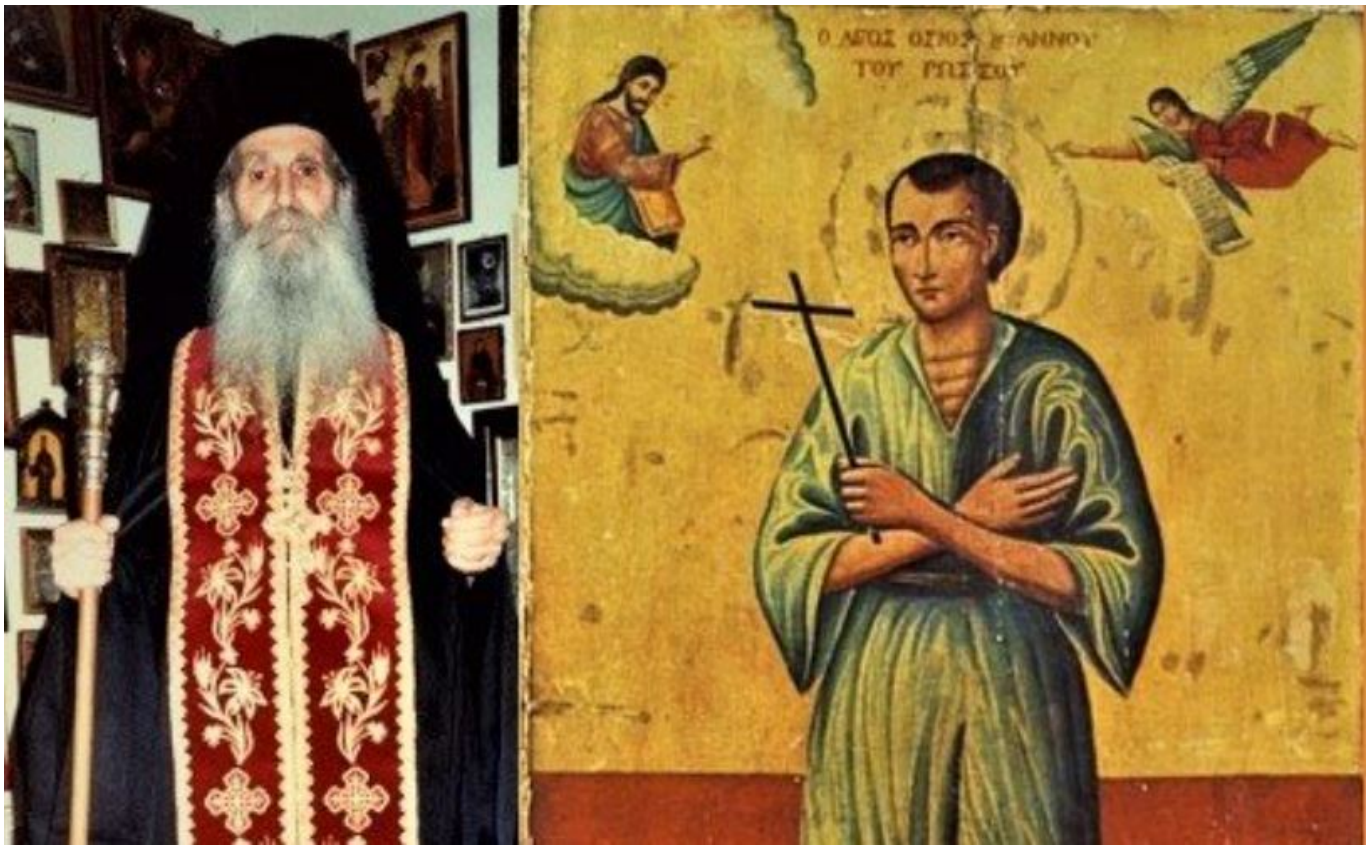
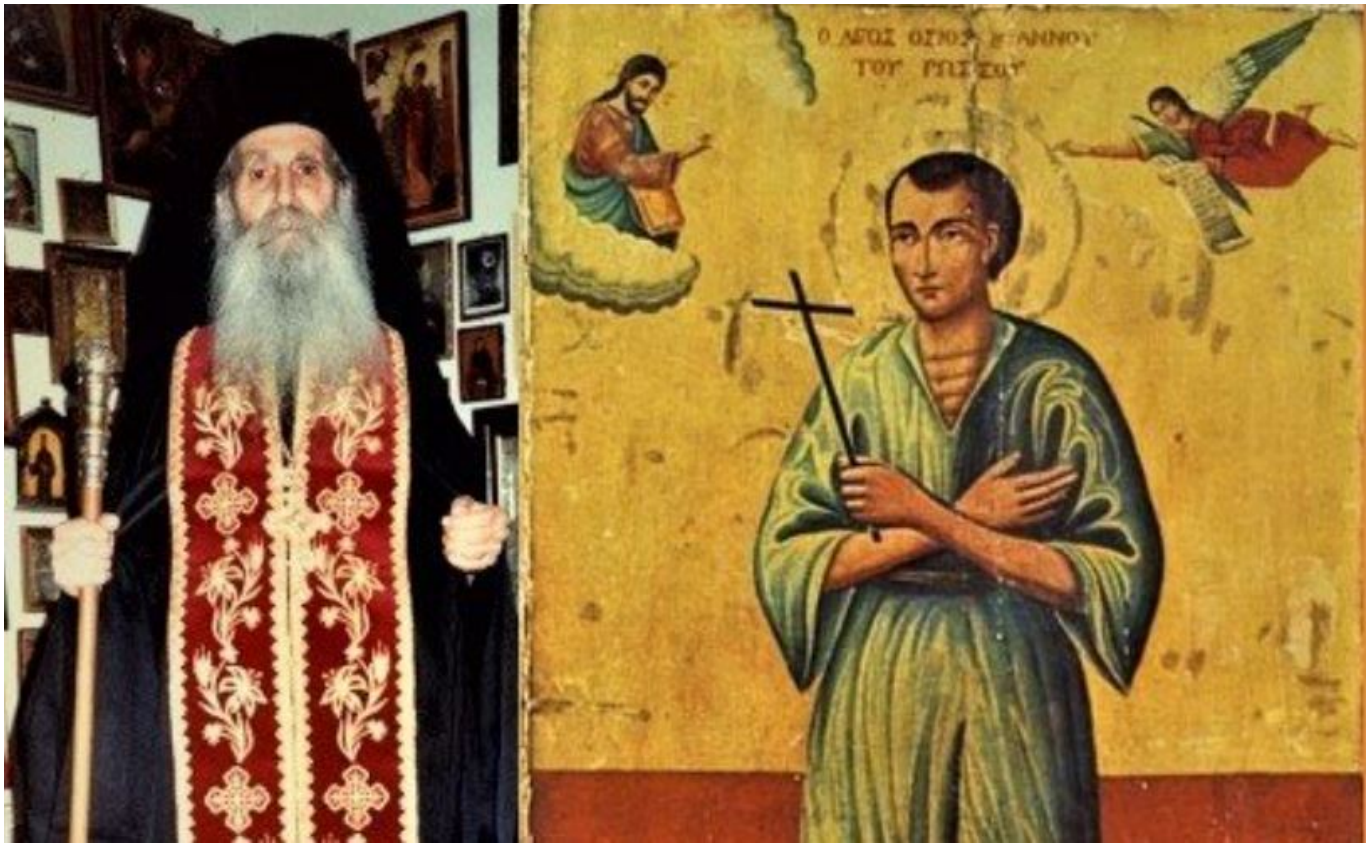
28 Μαΐου 2022

Όσιος Ιάκωβος: Ομολογεί ότι έβλεπε και συνομιλούσε με τον Άγιο Ιωάννη τον Ρώσο!

/ Θαυμαστές διηγήσεις / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη / Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

[Μαρτυρία Ιερομονάχου Ιακώβου]: Μία φορά που κατέβαινε στην Αθήνα για να πάη στον γιατρό, ήμουν μαζί του· μόλις φτάσαμε στον άγιο Ιωάννη τον Ρώσο, μου λέει:
– Βάλε και το ρασάκι σου, Ιλαρίωνά [τον προηγούμενο όνομά του Ιερομονάχου Ιακώβου] μου, γιατί πάμε προς τον θείο Ιωάννη. Είδες στον στρατό, όταν παρουσιάζεται στον λοχαγό ο λοχίας, φορά άπασαν την στολήν έτσι είναι και με τον Άγιο. Να έχωμε σεβασμό, αγάπη και ευλάβεια.

Ως Ηγούμενος που ήταν, έπρεπε να ρίξη αυτός τα λεφτά για να πάρωμε κερί· όμως βγάζει και μου δίνει και εμένα χρήματα ν’ ανάψω κερί.

Λέω:
– Γέροντα, εσείς που είστε Ηγούμενος.
– Εγώ θ’ ανάψω· άναψε και συ Ιλαρίωνά μου στον Άγιο για τους γονείς σου και όποιον άλλον θέλεις.

Βλέπομε την λεπτότητα και την διάκριση του Γέροντα, που δεν ήθελε να ξεχωρίζη από κανέναν.

Μόλις φτάσαμε προς την λάρνακα, ο Γέροντας μου λέει:
– Πάτερ, ζαλίστηκα, έχω κάποια αναγούλα· μάλλον με πείραξε το ταξί. Πες στον κυρ-Κώστα να περιμένωμε μισή ώρα για να συνέλθω και μετά φεύγομε.
– Να ’ναι ευλογημένο.

Μετά από μισή ώρα φύγαμε· ο Γέροντας ήταν χαρούμενος και γεμάτος δέος και συγκίνηση.

Αφού πέρασε ένας μήνας, επειδή πολλές φορές πήγαινα το απόγευμα τον καφέ του Γέροντα στο κελλάκι του, μου λέει:

– Ιλαρίωνά μου, θέλω να σου πω κάτι, αλλά δεν θα το πης πουθενά, μόνο μετά τον

θάνατό μου. Κατ’ αρχάς ζητώ συγγνώμη και να σου φιλήσω το χέρι για ένα ψέμα που σου είπα. Είναι, πάτερ μου, πνευματικό το θέμα· θέλει πολλή προσευχή και διάκριση. Να ξέρης ότι ο θείος Ιωάννης ο Ρώσος είναι ζωντανός και ό,τι του ζητήσουνε με πίστη και αγάπη -και το κυριώτερο με ταπείνωση-, το δίνει. Τότε που πηγαίναμε στην Αθήνα, μόλις έφτασα μπρος στην λάρνακα, βλέπω, πάτερ μου, να ανοίγη η λάρνακα και ο άγιος Ιωάννης να βγαίνη. Κάνω υπόκλιση του Αγίου και μου λέει: «Πάτερ Ιάκωβε, επιστρέφω σε λίγο, γιατί πρέπει να πάω σε κάποιον ασθενή...».

Εγώ γεμάτος εσωτερική χαρά και πνευματική κατάσταση, πλήρης Χάριτος Αγίου Πνεύματος και του Άγιου, έκανα τον σταυρό μου, κάθησα δίπλα σ’ ένα σκαμνάκι, για να συνέλθω δήθεν από την ζαλάδα και τον ίλιγγο, όπως σου είχα πη, και προσευχόμουν.

Περνούσαν άνθρωποι, προσκυνούσαν τον Άγιο, ενώ ο Άγιος έλειπε από την λάρνακα, αλλά για να το δης έπρεπε νάχης πνευματικά μάτια. Μετά μισή ώρα έρχεται ο Άγιος, ανοίγει η λάρνακα, μπαίνει ο Άγιος μέσα, βάζω μετάνοια να προσκυνήσω και ακούω να μου λέη ο Άγιος: «Πες, π. Ιάκωβε, τι έχεις να μου πης». Εγώ είπα τι είχα να πω στον Άγιο και μετά έφυγα για την Αθήνα μαζί σου με το ταξί. Να ξέρης, ο Άγιος είναι ζωντανός και η θρησκεία μας ζωντανή!

Και άλλες πολλές φορές ο Γέροντας εξιστορούσε για τον άγιο Ιωάννη τον Ρώσο και για να μην τον καταλάβουν, έλεγε ότι κάποιος ιερομόναχος είδε τον Άγιο και του είπε αυτό ή εκείνο, ενώ ήταν ο ίδιος.

Οι άγιοι Ιάκωβος (Τσαλίκης) και Ιωάννης ο Ρώσος
Απόσπασμα από το βιβλίο, «Ο Γέρων Ιάκωβος, (Διηγήσεις, νουθεσίες, μαρτυρίες)», των εκδόσεων Ενωμένη Ρωμηοσύνη.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Πηγή: pemptousia.gr